

HỒI 152

Thanh Lâu Khẩu Chiến

Khẩu Trọng theo Tống Ngọc Trí đang vênh mặt lên đi ra đoạn hành lang phía sau, vị tiểu thư xinh đẹp của Tống gia này dựa lưng vào lan can, lạnh lùng nói: "Tại sao biết rõ ta ở phòng bên cạnh cũng không bước sang nhìn mặt một lần?"

Khẩu Trọng đợi cho đám nhân vật giang hồ không ngừng nhìn bọn họ với ánh mắt dò xét đi qua, mới thở dài một hơi nói: "Ta sợ làm nàng tức giận, cũng phải nghe ngóng xem tình hình thế nào nữa chứ! Ôi... Ngọc... à! Tống tiểu thư đã gây đi nhiều!"

Tống Ngọc Trí dõi mắt nhìn cảnh đêm bên ngoài Mạn Thanh Viện, mái tóc dài tung bay trước gió, đẹp tựa một bức tượng nữ thần, từ gò má cao, sống mũi thẳng ấy, người ta có thể thấy được một tính cách kiên cường bất khuất, song cũng không làm giảm đi khí chất cao ngạo thanh tú của nàng. Khẩu Trọng dựa lưng vào cột gỗ, say mê ngắm nhìn những đường nét mềm mại trên gương mặt xinh đẹp của Tống Ngọc Trí, đột nhiên nhớ tới Lý Tú Ninh, trong lòng bất giác cảm thấy đau nhói.

Tống Ngọc Trí nhạt giọng nói: "Thời gian này tâm tình ta không được tốt lắm, nhưng không liên quan gì tới Khẩu Trọng người cả. Hừ, tại sao người xấu lại sống dai như vậy chứ? Ít nhất thì Khẩu Trọng người cũng còn chưa chết".

Khẩu Trọng hơi ngạc nhiên, tiếp đó thì bật cười nói: "Đã có nhiều người muốn ta chết lắm rồi, Tống tiểu thư không sợ chạt chội hay sao mà còn muốn chen chân vào tham gia nhiệt náo vậy? Nếu Tống tam tiểu thư chán ghét ta thì chỉ cần nói một câu là đủ rồi, da mặt Khẩu mỗ tuy không mỏng, nhưng cũng chỉ dày tới độ nhất định thôi".

Miệng anh đào của Tống Ngọc Trí chúm chím như hoa, quay mặt lại lờ mắt nhìn gã: "Ta không chán ghét ngươi, mà là hận ngươi, hận ngươi vô duyên vô cớ làm trái tim người ta nhiều loạn. Hiện giờ rõ ràng Lạc Dương sớm muộn cũng sẽ lọt vào tay Lý Mật, ta sắp phải ước gả cho Lý gia, có phải vì vậy mà ngươi không dám gặp mặt ta hay không?"

Khẩu Trọng xích người lại gần, khi sắp chạm vào tấm thân kiều mị của nàng gã mới dừng lại, cười hì hì nói: "Một ngày Lạc Dương còn chưa lọt vào tay Lý Mật thì vẫn chưa tính."

Điều ta lo lắng chính là lệnh tôn Thiên Dao Tổng Khuyết hiềm ta xuất thân hàn vi, dù có khai quật được bảo tàng, cũng không chịu nhận làm nữ tể”.

Tổng Ngọc Trí quay mặt ra ngoài, u uất thở dài: “Từ sau trận chiến ở Cảnh Lăng, ai có thể không nhìn người và Từ Tử Lăng với con mắt khác chứ? Với hùng tài đại lược của Đỗ Phục Uy, binh tướng lại đông gấp bội mà vẫn để các người suất lĩnh tàn binh chống cự tòa thành rách nát đó tới mười ngày. Vì vậy vấn đề không phải cha ta, mà là ta căn bản không muốn gả cho người”.

Khấu Trọng thoáng ngạc nhiên ngậy người hỏi: “Câu trước của nàng rõ ràng là biểu thị tình ý với ta, lẽ nào đều là giả dối cả hay sao?”.

Tổng Ngọc Trí quay mặt lại, cặp mắt đẹp nhìn thẳng vào trong mắt Khấu Trọng, nhếch mép cười nói: “Nam nhân các người có phải ai ai cũng vậy hay không, nếu ta không có người trong lòng, thì đâu thèm nói nửa câu với người chứ? Có biết tại sao ta gọi người ra đây không?”.

Khấu Trọng gãi đầu nói: “Đúng rồi! Rốt cuộc là vì chuyện gì vậy?”.

Tổng Ngọc Trí đưa bàn tay ngọc ra, vuốt khẽ lên gương mặt anh tuấn của Khấu Trọng, dịu dàng nói: “Bởi vì người ta muốn xem người có phải đã trưởng thành hơn trước rồi hay không, càng quan trọng hơn là hy vọng người đừng đụng tới Lý Mật nữa, hãy chạy càng xa càng tốt. Bởi vì theo tin tức mà ta được mật báo, nguyên lão cao thủ của Nam Hải Phái Hoảng Công Thác đã nhận lời mời của Lý Mật, hiện đang trên đường tới Lạc Dương, đến lúc ấy kẻ chịu tai ương đầu tiên chính là hai huynh đệ các người. Lý Mật đã đảm bảo trước mặt cha ta là quyết không để cho hai người sống mà rời khỏi Lạc Dương này rồi”.

Khấu Trọng hoang mang hỏi: “Hoảng Công Thác là thứ gì vậy?”.

Tổng Ngọc Trí buồn bực nói: “Nếu lựa ra mười người có võ công cao nhất Trung nguyên, Hoảng Công Thác chắc chắn có tên, thậm chí là còn ở trong năm người đứng đầu nữa. Hiện giờ người đã biết ý là thứ gì chưa?”.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Thiên hạ này không phải là vĩnh viễn bất biến. Triều đại còn có thể đổi dời, huống hồ là vị trí của cao thủ? Trước đây tùy tiện tìm một người là có thể đánh cho ta lộn nhào không bò dậy được, nhưng những ngày tháng đó đã không còn nữa. Nàng xem, không phải ta vẫn sống rất tốt đấy sao? Tên Hoảng Công Thác ấy chắc cũng không lợi hại hơn Âm Quý Phái chứ?”.

Tổng Ngọc Trí biến sắc thốt lên: “Người đã gặp người của Âm Quý Phái?”.

Khấu Trọng ung dung đáp: “Không phải đã gặp rồi, mà là đã tới mức người sống ta chết rồi, bằng không đêm nay ta cũng không gặp được nàng đâu. Hi hi, có thể nói với ta mấy câu dễ nghe không, vậy thì dù ta có chết cũng có thể mang theo những hồi ức ngọt ngào xuống âm gian làm dã quỷ”.

Tống Ngọc Trí vươn ngón tay trắng muốt như ngọc ấn khẽ vào ngực gã một cái, làm bộ giận dữ nói: “Bản tiểu thư không bao giờ nói những điều trái lòng mình, người ta cảnh cáo người không nghe thì thôi, ta đi đây!”.

Khấu Trọng vươn tay chớp lấy cánh tay mềm mại của nàng, kéo lại bên mình.

Tống Ngọc Trí khẽ dềnh ra, giận dữ nói: “Đừng có đụng chân đụng tay, nếu để truyền ra ngoài, cha sẽ sai người giết ngươi cũng không chừng”.

Khấu Trọng ghé miệng thì thầm bên tai nàng: “Tin hay không do nàng, hãy chuẩn bị gả cho ta đi!”.

Tống Ngọc Trí vùng vằng: “Đồ không biết xấu hổ!”.

Khấu Trọng mỉm cười quay mình bỏ đi. Khi còn bốn cánh cửa nữa là về tới cửa phòng mình, thì cánh cửa sương phòng phía trước đột nhiên bật mở, hai bóng người xẹt ra, chặn ngay trước mặt Khấu Trọng.

Hai người này tướng mạo tương đối giống nhau, chỉ là một cao một thấp, niên kỷ ước chừng trên dưới bốn mươi, hai chiếc mũi sư tử xấu xí và làn da xanh xám đến kỳ lạ của chúng làm người ta cảm thấy vô công của chúng hết sức tà môn. Cho dù còn cách hơn trượng, nhưng Khấu Trọng vẫn cảm thấy sát khí từ hai kẻ này bức tới. Thầm lo lắng, gã liền dừng bước nhìn thẳng vào đối phương.

Song mục người cao sáng rực lên sát cơ lạnh lẽo, mang theo một thần tình ngông cuồng tự đại, nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng nói: “Đây gọi là thiên đường có lối người không đi, địa ngục vô môn lại cứ vào. Tiểu tử ngươi không tìm hang chuột mà trốn vào mà lại huênh hoang đi lại như vậy, có phải là đã chán sống rồi hay không?”.

Y vừa khai khẩu, Khấu Trọng lập tức nhận ra đó là thanh âm của lão đại trong Trường Bạch Song Hung, Phù Chân. Người còn lại không cần nói cũng biết chính là Phù Ngạn.

Khấu Trọng tuy biết hai người này công lực sắp sỉ Lý Mật, nhưng vẫn không hề sợ hãi, cố ý ra vẻ tà dị nói: “Các ngươi không biết Vương Bạc đêm nay sẽ tới đây sao? Nếu không

nhân lúc y chưa đến mà cúp đuôi chạy cho sớm, chỉ e cả Lý Mật cũng không bảo vệ được hai tên gốc các người đâu?”.

Phù Chân không hề tức giận, chỉ hơi ngạc nhiên thốt: “Hảo tiểu tử! Thật không ngờ người biết chúng ta là ai, nếu đã như vậy người cũng phải biết rằng chúng ta không sợ ai hết, tại sao còn nói ra những lời sằng bậy làm gì?”.

Khấu Trọng thấy không thể làm y động khí, liền bước lên một bước, cười ha hả nói: “Nếu người không sợ ai hết thì đã không cần trốn chui trốn nhủi từ Trường Bạch tới đây làm gì. Để Khấu mỗ xem công phu các người có cứng như miệng thối của các người không nào?”.

Phù Chân, Phù Ngạn cùng lúc bật cười hăng hắc, mắt xạ hung quang. Bọn họ đứng trên hành lang đối đầu thế này, lập tức làm lối đi bị tắc nghẽn lại, sau lưng hai bên đều tụ tập một đám người muốn tiến không được, muốn thoái không xong, tình hình vô cùng hỗn loạn.

Lúc này một nam tử ung dung bước ra từ gian sương phòng của Phù Chân, Phù Ngạn, trợn mắt nhìn Khấu Trọng quát: “Vừa rồi người đã nói gì với thê tử chưa quá môn của Lý mỗ?”.

Kẻ này chính là nhi tử của Lý Mật, Lý Thiên Phàm.

Khấu Trọng đảo mắt một vòng, cười hi hi nói: “Tất cả các tỷ tỷ muội muội ở đây đều là thê tử chưa quá môn của Khấu Trọng này, không biết Lý huynh muốn nói tới vị nào vậy?”.

Chúng nhân nghe vậy đều ngạc nhiên và bật cười khúc khích. Một nữ nhân tức giận quát lên: “Nói xằng nói bậy, ai là thê tử của người. Loại tiểu tử thối như người ai mà thêm gả cho?”.

Khấu Trọng quay mặt nhìn qua, lập tức thấy trước mắt như sáng bùng lên. Nữ lang vừa lên tiếng vận một bộ võ phục màu đen được may hết sức tử mỹ, bên ngoài khoác một tấm áo lụa hồng, lúc mở miệng để lộ ra hàm răng đều đặn trắng muốt như ngọc, thân hình nhỏ nhắn đáng yêu, gương mặt ngọc có một vẻ đẹp lạnh tựa băng sương, thần thái mê người, có một khí chất kỳ lạ khiến người ta nếu chỉ thoạt nhìn thì chỉ cảm thấy nàng xinh đẹp tươi tắn, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy mê đắm, nghiêng ngả tâm hồn.

Khấu Trọng lập tức nhận ra thanh âm của nàng, ôm bụng cười ngặt nói: “Độc Cô Phượng tiểu thư nói hay lắm, nếu chưa quá môn đều tính là thê tử thì không phải thiên hạ sẽ đại loạn hay sao?”.

Chúng nhân bao gồm cả Lý Thiên Phàm lẫn Trường Bạch Song Hung thoát nghe tên nàng, đều chú nhãn nhìn qua.

Độc Cô Phượng vốn định tới đây tìm ba người bạn Khấu Trọng tiết hận, đâu ngờ mới nói một câu đã bị Khấu Trọng bóc trần thân phận, biết được tình hình hiện tại khó có thể động thủ, đành hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

Một thanh âm mạnh mẽ vang lên sau lưng Khấu Trọng: "Lý công tử và hai vị Phù lão sư có thể nể mặt Mạn Thanh Viện chúng tôi, có chuyện gì ra ngoài xử lý được không?".

Người này hiển nhiên đã quan sát từ đầu, hiểu được bọn Lý Thiên Phàm gây chuyện trước, nên mới mở lời như vậy. Lý Thiên Phàm cũng biết lúc này không tiện động thủ, ngửa mặt cười ha hả, dẫn Phù Chân, Phù Ngạn quay trở về phòng.

Lúc Khấu Trọng quay trở lại sương phòng, Bạt Phong Hàn đang ngồi yên không nói gì, còn Từ Tử Lăng thì đứng trước lan can nhìn ra hoa viên, ngửa mặt ngắm trời, y phục phất phơ, toàn thân toát ra một thứ khí chất cô ngạo bất quần, khó thể hình dung.

Bạt Phong Hàn thấy gã quay lại thì mỉm cười nói: "Cho ta xem trên mặt ngươi có phải đã thêm một vết tay của Tống tam tiểu thư rồi không?".

Khấu Trọng ngồi xuống đối diện với Bạt Phong Hàn, giống như một chiến sĩ vừa mới kịch chiến sa trường, trừng mắt nhìn y một cái, sau đó nhìn sang phía Từ Tử Lăng, cầu nhàu nói: "Vừa rồi ta ở bên ngoài gây chuyện làm Mạn Thanh Viện xem chút nữa thì sắp xuống mà hai người vẫn không thêm ra ngoài trợ giúp, còn nói cái gì mà cả đời chỉ có hai huynh đệ. Hừ! Cái này gọi là nhân tình âm lạnh, thế thái vô thường".

Bạt Phong Hàn phì cười nói: "Trọng thiếu gia ngươi đã động đến một ngón tay chưa? Nếu chỉ là khẩu chiến, ngươi đâu cần người khác trợ giúp chứ?".

Từ Tử Lăng vẫn quay lưng lại với gã, chậm rãi nói: "Chúng ta cũng đang hy vọng bọn chúng sẽ động thủ, vì vậy mới cố ý không ra, để bọn chúng càng không có điều cố kỵ".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Ta cũng chỉ nói đùa thôi mà. À, vừa rồi chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ? Mỹ nữ thật không hay, rất dễ làm người ta quên hết mọi chuyện".

Bạt Phong Hàn nói: "Đừng giả bộ nữa, rốt cuộc ngươi đã nghĩ ra diệu kế gì để đối phó Thượng Quan Long chưa?".

Khấu Trọng vỗ trán, làm vẻ làm bộ nói: "A! Cuối cùng cũng nhớ ra rồi!" Đột nhiên ngồi thẳng người dậy, cao giọng quát: "Thượng Quan Long ở đâu? Chúc Ngọc Nghiền chọn người

nằm vùng ở Lạc Dương, tự nhiên cũng phải có hai ba chiêu, có dám ra đây tử chiến với Khấu Trọng này không?”.

Gã dùng Loa Hoàn Kinh bức thanh âm phát ra, truyền đi khắp Lưu Thính Các. Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cũng kỳ quái, tựa như không hề nghe thấy Khấu Trọng nói gì vậy, vẫn tiếp tục ở yên vị trí cũ, thản nhiên như không.

Cả Lưu Thính Các dần dần im lặng, khi Khấu Trọng nói tới câu cuối cùng thì đã không còn một thanh âm nào nữa, ngay cả một chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng. Hàng trăm ánh mắt từ cửa sổ các giang sương phòng đối diện và ở hai bên đều nhìn về phía gian phòng của ba người.

Sau một hồi trầm mặc khẩn trương đến độ làm người ta phải nín thở, một giọng nam uy nghiêm nhưng cũng rất nhu hòa từ phía dưới vang lên: “Chỉ riêng chuyện người ngậm máu phun người, Thượng Quan Long này đã tuyệt đối không thể tha cho người hôm nay rồi”.

Từ Tử Lăng lạnh lùng nói: “Chúng ta ở đây có ba người, người muốn chọn ai cũng được. Ưu đãi đặc biệt này chỉ dành riêng cho yêu nhân Âm Quý Phái thôi đấy”.

Thanh âm của gã cao mà không sắc, lọt vào tai mỗi người nghe rõ mồn một. Kế này của Khấu Trọng quả là lợi hại vô song, vạch trần thân phận của Thượng Quan Long giữa chốn đông người, khiến không ai dám nhúng tay phá đám. Thượng Quan Long giờ đã cười lên lung hốt, chỉ có thể uốn ngực ứng chiến mà thôi. Mà những lời vừa rồi của Từ Tử Lăng lại càng sắc bén hơn, chỉ cần Thượng Quan Long nhìn nhận không phát tác, tức là y đã thừa nhận mình chính là yêu nhân Âm Quý Phái mà ai ai cũng muốn tru diệt.

Thanh âm Khúc Ngạo cũng vang lên từ cùng một chỗ với Thượng Quan Long, đầu tiên là một tràng cười làm màng nhĩ chúng nhân ong ong, sau đó quát lên: “Cái này gọi là đi mòn dầy sắt mà không thấy, không ngờ các người lại tự tìm đến. Khấu tiểu tử, Từ tiểu tử hai tên các người cùng lên một lượt đi! Đỡ tốn công ta phải động thủ hai lần, coi như là làm nóng người trước khi đại chiến”.

Khúc Ngạo quả không hổ là lão hồ ly, chỉ vài lời mà đã hoàn toàn áp đảo khí thế vừa rồi của hai gã.

Bạt Phong Hàn phì cười nói: “Khúc Ngạo người là của Bạt Phong Hàn này, làm sao có thể được ưu đãi như Thượng Quan bang chủ được chứ?”.

Mấy câu này khắc bạc vô cùng, chúng nhân lập tức bật cười ồ ồ, không khí kiếm bạc cung giương cũng nhạt đi mấy phần. Với tu dưỡng của Khúc Ngạo, cũng không nén nổi nộ

khí quát lên: “Đêm nay nếu Bạt Phong Hàn người còn mạng rồi khỏi Mạn Thanh Viện, hai chữ Khúc Ngạo này sẽ viết ngược lại”.

Không khí lại trở nên tĩnh lặng.

Khấu Trọng cười lên ha hả nói: “Đúng là kỳ quái kỳ quái. Lần trước lão Khúc người đơn đả độc đấu còn không thu thập được Phong Hàn huynh, tại sao bây giờ đột nhiên lại được vậy? Có phải cảm thấy tên viết ngược lại sẽ mới mẻ hơn hay không? Có điều bây giờ vẫn chưa đến lúc lão huynh người xuất thủ đâu, bởi vì vừa rồi ta chơi đánh quyền thắng được Phong Hàn huynh, thế nên Thượng Quan bang chủ phải để ta xử lý”.

Khúc Ngạo lập tức ngậm miệng không nói được tiếng nào, càng khiến người người đều biết chuyện y không thắng được Bạt Phong Hàn đúng là sự thật, trong lòng chấn động thế nào thiết tưởng không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng ra được. Nền biết rằng uy vọng của Khúc Ngạo tuy không bị được Võ Tôn Tất Huyền xưng hùng ngoại vật, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Bạt Phong Hàn tuy là nhân vật siêu phàm trác việt mới quật khởi gần đây, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là hạng hậu sinh tiểu bối, thực khó thể so sánh với hạng cao thủ thành danh mấy chục năm như Khúc Ngạo.

Bởi vì nếu đúng như lời Khấu Trọng nói, Khúc Ngạo đơn đả độc đấu cũng không thể thu thập được Bạt Phong Hàn, đó là tự nhiên là một sự kiện chấn động thiên hạ rồi.

Khúc Ngạo lần này đúng là á tử ăn hoàng liên, nếu phủ nhận thì là huênh hoang khoác lác, còn không phủ nhận thì không biết để mặt mũi vào đâu.

Thanh âm khó nghe của Phù Chân từ gian phòng cách đó ba gian vang lên: “Khúc lão sư thương hại bọn chúng niên thiếu vô tri, nên mới tha cho các người một lần, vậy mà còn không biết sống chết, thật là đáng cười, đáng cười!”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Công phu ẩn thân của Phù lão sư nhất định còn cao minh hơn công phu truy tung không được của người mấy vạn lần, bằng không với tu vi của lão Khúc và lão Bạt hai người mà vẫn không biết người ở bên cạnh quan sát được, ai dám không phục người chứ?”.

Thanh âm vang lên ong ong giữa không gian rộng của hoa viên, lập tức lại làm vang lên một trận cười nữa. Đương nhiên cũng có người lo lắng cho bọn ba người Khấu Trọng, chỉ trong chốc lát đã đắc tội với mấy đại thế lực.

Nhưng Phù Chân lập tức cứng họng không nói được tiếng nào. Lẽ nào y có thể nói mình thật sự ở đó quan sát hai người Khúc, Bạt quyết chiến? Nhưng nếu đáp án là “không”, vậy y lấy tư cách gì để nói mấy câu vừa rồi?

Tiếng vỗ tay vang lên từ một gian sương phòng khác vang lên, chỉ nghe thanh âm quen thuộc của Lưu Hắc Thác cất lên: “Nói hay lắm, Lưu Hắc Thác trong lòng có một nghi vấn, chính là tại sao Khấu huynh lại cho rằng Thượng Quan bang chủ có một thân phận bí mật là yêu nhân Âm Quý Phái vậy?”.

Thính Lưu Các lập tức im lặng như tờ.

Thượng Quan Long cướp lời Khấu Trọng nói: “Thanh giả tự thanh, nếu còn có người nào dùng chuyện này vu hãm ta nữa, đừng trách Thượng Quan Long này hạ thủ lưu tình”.

Một tiếng hừ lạnh từ tòa lầu ở giữa vang lên: “Nếu đã thanh giả tự thanh, tại sao lại sợ người khác nói ra?”.

Khấu Trọng vỗ tay nói: “Nói hay lắm. Vị bằng hữu cao danh quý tính là gì, nói ra xem Thượng Quan bang chủ có dám tìm huynh trút giận hay không?”.

Người kia cười lớn nói: “Bản nhân Hình Nhất Phi, là thủ tịch tiền phong tướng của Phục Khiên vương tử, đến trước người một bước, Thượng Quan bang chủ xin đừng quên”.

Chúng nhân lập tức xôn xao. Chỉ nhìn hào khí của thủ hạ Phục Khiên, đã biết được uy phong thế nào rồi.

Thượng Quan Long đang không biết làm sao thì Khấu Trọng đã lên tiếng thách thức: “Trước khi Thượng tiểu thư lên biểu diễn, Thượng Quan bang chủ có hứng thú chơi với tiểu đệ một chút, để quân tử bốn phương giải sầu một chút không?”.

Một giọng nữ ngọt ngào vui vẻ nói: “Nói hay lắm, Khấu Trọng người thật là đáng yêu”.

Chúng nhân lại ồn ào xáo động lần nữa. Thời đại này tuy chịu ảnh hưởng của người Hồ, nếp sống có cởi mở hơn trước đây, nhưng một nữ nhân công nhiên nói vậy ở nơi đông người tụ tập, dù sao cũng là chuyện kinh thế hãi tục. Kỳ lạ hơn là nữ nhân này đã vận công làm thanh âm thoát đông thoát tây, phiêu diêu vô định, khiến người ta không thể biết được vị trí chính xác của nàng.

Bạt Phong Hàn đảo mắt một vòng, thở dài lẩm bẩm: “Lại đến rồi!”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đương nhiên hiểu được ý y, bởi vì đó chính là thanh âm của Thuần Vu Vi. Không cần nói cũng biết Thập Bát Ngọc cũng tới nơi rồi. Bọn họ giống như là âm hồn bất tán cứ đeo nhặng theo Bạt Phong Hàn.

Từ một gian sương phòng ở tầng thấp nhất của dãy nhà bên phải vang lên một giọng nói già nua: “Bản nhân là Kỳ Bát Châu trong Lạc Dương Bát Sĩ, lần này Tri Thế Lang mở anh hùng yến ở Thính Lưu Các này tất cả đều do lão phu phụ trách. Vương công còn chưa đến, lão phu có lẽ cũng đủ tư cách nói vài câu chứ?”.

Người này nói năng ra vẻ, làm bộ làm tịch, khiến mọi người đều cảm thấy nghe y nói là chuyện hết sức vô bổ.

Khấu Trọng bật người đứng dậy, quát lớn: “Thời gian không nhiều, Thượng Quan Long người định làm con rùa rút đầu hả?”.

Nói đoạn lướt người tới bên cạnh Từ Tử Lăng, nhún chân phóng vút lên, lộn ba vòng trên không trung, vượt qua không gian mười mấy trượng, an nhiên hạ xuống bờ tiểu trì ở giữa hoa viên. Tiếng hoan hô lập tức vang lên chấn động cả Thính Lưu Các.

Từ Tử Lăng đảo mắt một vòng, thấy người trong hơn trăm gian sương phòng đều lần lượt đứng dậy đi ra trước cửa sổ, để chiêm ngưỡng phong thái của Khấu Trọng, liền quay đầu lại nhìn Bạt Phong Hàn cười cười nói: “Tên tiểu tử này đã cướp mất uy phong của Phong Hàn huynh rồi”.

Bạt Phong Hàn song mục lấp lánh thần quang, nhìn về phía Khấu Trọng đang đứng dưới hoa viên, lắc đầu thổ đại nói: “Nếu ta là Thượng Quan Long, dù thế nào cũng quyết không ứng chiến”.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý.

Một tiếng gầm như sấm động giữa trời vang lên, tiếp đó nhân ảnh thấp thoáng, Thượng Quan Long cuối cùng cũng hiện thân, đứng bên bờ hồ đối diện với Khấu Trọng, tay cầm long đầu thiết trượng, khí thế hùng hực. Vị Lạc Dương Bang chủ này niên kỷ ước chừng ngoài năm mươi, đôi tai đặc biệt lớn, thân hình không cao, nhưng rất rắn chắc, chỉ thoạt nhìn bộ hoa phục diêm dúa, gương mặt trắng bệch, đôi mắt phù thũng cũng biết y là người đắm chìm trong tử sắc. Lúc này song mục y thoáng hiện thần sắc lang độc, hừ lạnh nói: “Người nói ta là yêu nhân Âm Quý Phái, rốt cuộc là có chứng cứ gì?”.

Tiếng xôn xao bàn tán lập tức im bật. Người người đều nín thở chờ đợi câu trả lời của Khấu Trọng.

Trên giang hồ tuy có muôn ngàn môn phái, nhưng nếu luận ác danh, e rằng không môn phái nào vượt qua Âm Quý Phái. Đây không chỉ vì người trong phái này thủ đoạn hung tàn tà ác, mà còn vì phương thức luyện võ chuyên theo đường tà môn, so với nội công tâm pháp chính tông khác biệt rất lớn, vì vậy mà người trong giang hồ ai ai cũng căm ghét, chỉ là không thể làm gì bọn họ mà thôi. Giả như Khấu Trọng có thể chứng thực thân phận chân chính của Thượng Quan Long, thủ hạ của y tự nhiên sẽ không tôn y làm bang chủ nữa.

“Cheng!”.

Khấu Trọng rút Tinh Trung Nguyệt, cười ha hả nói: “Muốn chứng thực cũng dễ thôi, nếu trong mười chiêu, vẫn chưa bức Thượng Quan bang chủ lộ ra chân tướng, Khấu mỗ sẽ lập tức rút trà nhận lỗi”.

Thượng Quan Long lập tức yên tâm. Bởi tuy chiêu này của Khấu Trọng cao minh vô cùng, nhưng cũng tuyệt đối không có tác dụng với y. Để ẩn giấu thân phận, hơn mười năm nay y đã khổ công sáng tạo ra một bộ Nghênh Phong Trọng Pháp một trăm linh hai thức, nếu Khấu Trọng muốn vạch trần thân phận y trong mười chiêu, chỉ là si nhân mộng tưởng mà thôi.

Từ Biên Bất Phụ và Loan Loan, y đã đại khái nắm được công lực Khấu Trọng thế nào, tự hỏi có thể chống đỡ được hơn trăm chiêu của gã, thậm chí còn có cơ hội giành phần thắng. Long đầu trượng của Thượng Quan Long giảm mạnh xuống một cái, làm cả hoa viên như rung lên.

Chúng nhân không ngờ công lực của y thâm hậu tới vậy, không khỏi lo lắng cho Khấu Trọng.

Bạt Phong Hàn ở phía trên cũng thoáng ngạc nhiên nói: “Hình như Trọng thiếu gia hơi quá tự tin rồi”.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Công phu của hai huynh đệ chúng ta đều do bị người ta bức ép mà học được, Trọng thiếu gia nhất định có cách của hần”.

Tiếng cười của Thượng Quan Long vang động khắp hoa viên, liền tiếp nói mấy tiếng “hảo” rồi quát lên: “Khấu Trọng ngươi đừng có nuốt lời đấy, động thủ đi!”.

Khấu chiến cuối cùng đã trở thành quyết chiến.

- o O o -